

עלילות הקוסם בנחם

כך נסביר השואה לילדים

במוסגרת מדרונו החינוכי השבועי נביא הפעם עצות מוטילות להורים, המתקשים כאכיפת מישמעת על ילדיהם. עצות אלה הן במוסגרת הסיגנון החדש בחינוך, המבקש לשלב לקחים היסטוריים של עם עתיק עם בעיות היסטוריות של ילד חדש.

הנה, איפוא, כמה שיטות לפיצוח ילד המתקשה לסיים את ארוחותיו, כי שיטת "השואה המתמרת":

לילד קטן, שאינו רוצה לאכול את דייסתו, מומלץ בהחלט לספר את הסיפור על הנאצים והיהודים. "פעם אחת, לפני הרבה שנים, היו נאצים רעים והיו יהודים טובים. והנאצים הרעים עשו ליהודים שואה, שוואה, הנה, תגיד יחד איתי — שוואהההה". ואז, כשהילד אומר, "שוואההה" ופותח את פיו לרווחה, ניתן בקלות יחסית לדחוף את כפית הדייסה הדשנה אל תוך לועו. אחרי כמה וכמה, "שואות" יסיים הילד לאכול את דייסתו, להנאת כל בני-המישפחה.

לעיתים קורה שהילד אינו רוצה משימים-מה, לשתות חלב. במיקרה כזה רצוי להביא ולהעמיד לפני הילד את התמונה המפורסמת של הילד היהודי הבודד המרים את ידיו מפתח הקלגסיים. "אתה רואה את הילד הזה שמרים ידיו ונכנע?" יש לומר לילד סרבן-החלב, "אתה יודע למה הוא נכנע ולא נלחם? כי הוא לא גיבור, נכון. ולמה הוא לא גיבור? כי הוא לא שתה את החלב. אם היה שותה את החלב, היה גיבור ולא היה מרים ידיו." מיד ישתכנע הילד לשתות את החלב עד תום.

כשהילד אינו רוצה לגמור את המנה שלו, כדאי מאד לספר לו סיפור היסטורי קצר, עם לקחים מיידיים. "אתה יודע שכשאני הייתי בגילך, מתו שישה מיליון יהודים. כן, כן, שישה מיליון יהודים מתו. שישה מיליון יהודים מתו, כי הם לא אכלו מספיק. אם לא תאכל מספיק — גם אתה תמות!" כל ילד בר-דעת יעדיף לסיים את הארוחה במנה, מאשר לסיים אותה במוות.

כשהילד אינו רוצה לחסל את הבננה, אפשר לחסל את הבעייה בקלות. אומרים לילד בעדינות, "אם לא תחסל את הבננה, יבואו הנאצים הרעים ויחסלו אותך," ומיד תעלם הבננה כלא-הייתה אל תוך קיבתו.

מובחנים שנעשו בילדים מוכיחים כי שיטה זו יעילה מכל שיטה אחרת, כגון שיטת השוטר או ההורים, ונוסף על כך שברה החינוכי-לאומי בצידה, והיא מומלצת על-ידי משרד החינוך.

תוצאות תחרות הפרסים

מאפיה על באמת

אם חשבת, עד עכשיו, שכל עניין ה"מאפיה" הוא המצאה של חבר-כנסת רודף-פירסום ועיתונאי רדוף-הצלחה, הרי יבאו ביום שישי האדונים הנכבדים אורי וזהר חיים טופול, העמידו אותי על תמימותי. שכן, ביום השישי פירסמו השניים הללו מודעה גדולה ב"מעריב", תחת הכותרת הוועקת והמוזיקה "שפיכות דמים", ובה הם "מוחים בתריפות" נגד זה ש"אנשים ללא סמכות מיסטריתית או שיפוטית מעיזים לקחת את החוק לידיהם." קובעים שיש בכך, "הרס האשיות של חברה דמוקרטית ורשפיות", פוגים לממשלה לפעול ל"שמירת זכויות-האזרח. כבודו וחופש-הפרט," קורר אים לכלייה-תיקשורת לזכור שהמדובר ב"אנשים חיים, בעלי מישפחות," ובאים על החתום:

חיים טופול אורי זוהר
חברים של גנדי 10.6

חברים של גנדי, זה כל העניין. יכלו לפרסם מודעת תמיכה בחברים הנ"ל בנוסח הקצר "גם אנחנו חברים של גנדי," אבל לא. בשם חברותם הקדושה הלכו ר-גיטו ממילונס הפוליטי את כל המילים היפות, והקדימו אותם להצהרת הפשוטה והברורה הזאת, שהם חברים של גנדי.

וללחץ הציבורי הזה, המאיים, תוך שיי מוש מובהק בפירסומם הרב, ובניצול זול ומושחת של ערכים יפים, אין לי מילה אחרת מאשר "מאפיה".

כן, "מאפיה", בפירוש כך. במשך השנים התרחשו בארץ דברים קצת יותר חמורים וקשים ממיקרהו הפרטי של החבר גנדי. גם קרה שעיתונאים וחבריי-כנסת חרצו דינים של אנשים ללא הצדקה. אבל האנשים הללו הם לא חברים או שותפים של זוהר את טופול. לכן לא שמענו או את קול השניים, המתריע מפני הרס הדמוקרטיה. לכן לא שמענו או את זעקתם על הפגיעה בזכויות-האזרח ובחור-פשה-פרט.

רק עכשיו, כשמדובר בחבר שלהם — שאינו חסר לא כסף, לא רכוש, לא פירסום ולא אמצעי-הגנה — נחרדו לפתע מריבצם, זה מסמית-תפליץ שלו וזה מכיר-כרויזי ב"רחביתבל, ויצאו בקריאה להצלת הדמור-קריטה והחרות.

כי מי שאינו חבר שלהם, או שהינו מחוסר אמצעי-הגנה, איננו בגדר של "אנ-שים חיים, בעלי מישפחות." האחרים הם, כנראה, חיות מסריחות, שאינן ראויות ל"תגובתם הנאצלת של שני בדרני-הצמרת.

יש כאן עניין פשוט של יד-צמרת רוחצת יד-צמרת. לא דמוקרטיה ולא חופש, אלא "מאפיה" של אצילים. כך בפירוש — "מאפיה".

אלה תוצאות הפרסים בתח-רות השלמת הסיסמה "לא נכיר באש"ף גם אם..." על-פי החלטת ועדת-השרים לפרסים, טקסים ו-סמלים:
פרס הראשון — טיסה לוועי-דת ז'נווה הלוך וחזור — זכה מר עמי זקוף-זקופשטיין, עבור ה-סיסמה:
לא נכיר באש"ף גם אם יהפוך מאש"ף הטובח לאש"ף ה-מיטבח!
במקום השני — טיול אווירי לפיסגת מצדה — זכתה גברת רוני בת-ציון (פישלזון) עבור ה-סיסמה:
לא נכיר באש"ף גם אם ימות העולם, גם אם ישרף היס, גם אם הדגים יעלו על העצים, גם אם הזונות יתחננו!
בפרס עידוד — פגישת-עידוד עם ראש-הממשלה — זכה מר ציון במישפט-תיפדה (פדלון) עבור הסיסמה:
לא נכיר באש"ף גם אם יישק לנו בתחת!